

julidans

Gruwez' dans hypnotiseert

DANS It's going to get worse and worse and worse, my friend. Voetvolk. Gezien in Parijs. 4 en 5 juli in Theater Bellevue.

★★★★★

Lisbeth Gruwez is een danseres naar wie je moet blijven kijken. In de solo *Birth of prey* – in 2010 te zien tijdens Julidans in het intieme Melkweg Theater – van haar microgezelschap Voetvolk (bestaande uit haar en componist Maarten Van Cauwenberghe) biologeerde ze ons met haar bewegende schouderpartij; pulserend als een buitenaards landschap. Voor *It's going to get worse and worse and worse*, my friend promoveert de Vlaamse naar Theater Bellevue.

What's in a name? wilde Shakespeares Julia in *Romeo & Julia* weten. *What's in a movement?* lijkt Gruwez te zeggen. Als een strenge schooljuf doemt ze op uit de duisternis: een zwarte pantalon, een witte gesteven blouse, zwarte laarsjes, het haar naar

achteren. Met een zelfverzekerde glimlach observeert ze het publiek, alsof zij iets weet wat wij niet weten.

It's going to get worse and worse and worse, my friend is een danssolo van gestes. Ze begint met een simpel aangebaar, maar doorloopt al snel een scala van gebaartjes. Van schooljuf wordt ze stewardess, van cowboy dirigent, van toreador drilmeester.

Van juf wordt ze stewardess en van toreador drilmeester

Maar het meeste nog heeft ze weg van een slangenbezweerder. Bij elke beweging hang je aan haar lippen. Zonder dat ze een woord heeft hoeven zeggen.

Toch gaat de voorstelling over het kracht van het woord. Over het woord in speeches dat mensen kan opzweepen, dat revoluties kan ontketenen

en oorlogen kan opstoken.

Het tweede deel wordt dan ook aangestuurd door opnames van de ultraconservatieve televisiedominée Jimmy Swaggart. Van zelfbewust, autonoom individu is Gruwez een pion geworden, een willoze marionet die door de galmende stem van Swaggart wordt opgezweept en soms zelfs even vastloopt. De bewegingen blijven altijd even secuur, altijd even gedreven.

Haar gezicht is al even sprekend. Een dunne rode mond, een bleek gezicht, de wenkbrauwen soms opgetrokken in een hulpeloos vraagteken. In de laatste akte, waarin Gruwez op een remix van Arvo Pärts *Fratres* steeds wilder op en neer springt fluctueert haar uitdrukking tussen euforie en paniek, tussen zelfvoldaan en gelaten.

Met de minimaalste verschillen bereikt ze een maximum aan effect. Nog steeds in haar eentje, nog steeds even hypnotiserend.

BREGTJE SCHUDEL